

ELSŐ FEJEZET

Öld meg a fiaid

SOKKTERÁPIA: 1959–60

Nekem nincs is személyiségem.

– LOU REED –

1959 rossz év volt az akkor 17 éves Lou Reednek. Ekkor már jó ideje próbálgatta a rosszfű-szerepet: 1954-ben, mikor Johnny Ace, a listavezető R&B énekes öngyilkos lett, fekete karszalaggal ment iskolába. Ez a rossz Lou öt évvel később is megtett mindent, azért hogy családját az őrületbe kergetse. Zsarnoki rémuralmat gyakorolt a középosztálybeli háztartás felett: csikorgó akkordokat csalt ki elektromos gitárjából, direkt igyekezett nőiesen mozogni, titkos sugdolózásba bonyolódott a hűgával, és elementáris hisztirohával fenyegetett, ha nem szenteltek neki teljes figyelmet.

Lou konzervatív szülei, Sidney és Toby Reed tavasszal pszichiáterhez küldték a fiút azért, hogy az orvos kigyógyítsa őt homoszexuális hajlamából és riasztó hangulatingadozásaiából. A pszichiáter nekik is azt az akkori elterjedt módszert javasolta, amin többek között Malcolm Lowry brit író és Delmore Schwartz, a híres amerikai költő is átesett. Szerinte Lou-nak is jót tenne, mondta, ha a Creedmore Állami Pszichiátriai Intézetben elvégeznék rajta a kezelést. Nyolc héten át hetente háromszor járhatna elektrosokkterápiára; de utána még jó ideig utókezelésre is szükség lenne.

1959-ben az ember nem vitakozott az orvosával. „A szülei nem azt akarták, hogy szenvedjen – mondta a család egyik barátja. – Hanem, hogy egészséges legyen. Csak tették, amit a szülők tesznek, és szerették volna, hogy rendesen viselkedjen.” Kicsit vonakodva ugyan, de Reedék végül beleegyeztek a kezelésbe.

A Creedmore Állami Pszichiátriai Intézet Long Island egyik rettenetes környékén állt. A hatalmas állami komplexumot hatezer beteg befogadására alakították ki; a tizenyolc emeletes, százötven méter hosszú 60-as épület fenségesen kísérteties tömbje óriási összörnyként emelkedett ki a környezetéből. Benne száz meg száz folyosó vezetett kórtermek, irodák, műtők lelakatolt ajtóihoz, a falat pedig mindenhol ugyanolyan farkó krémszínűre festették. Az ablakokon kívül-belül rácsok és fémhálók. De a Sokkterápia Központnál egyetlen helyiség sem volt félelmetesebb.

A pimasz, zavart Lou egy nyár eleji napon lépett először a rendelőbe. Ahogy átkísérték a folyosólabirintuson, későbbi állítása szerint nem is tudta, hogy első, küszöbön álló pszichiátriai kezelése voltaképp abból áll majd, hogy elektromos áramot vezetnek át a fején. Minden ajtót külön ór nyitott ki előtte, és zárt be utána. Végül eljutott a sokkterápiás helyiségbe, ahol vékony kórházi köpenyt kellett magára öltenie. Feszengve ült le a váróteremben, ahol – neki úgy tűnt –, vegetáló emberi roncsok várakoztak körülötte. Majd egy pillanatra belátott a műtőbe is: ahogy a nagy, szegecselt fémajtó kitarult, mögötte az asztalon egy látszólag halott férfi hevert, akit egy szoborarcú ápoló tolt ki hordágyon a megfigyelőbe. Aztán egyszer csak Lou következett.

Betolták egy kis, jórészt üres műtőbe. Az asztal mellett nagy fémtömb állt, két kábel lógott ki belőle. Amikor odaszíjazták az asztalhoz, Lou csak nézte, nézte a feje fölött a neoncsövek fényét, míg a nyugtató hatni nem kezdett. Az ápoló bekente a halántékát valami kenőccsel, a szájába pecket dugott, hogy le ne nyelje a nyelvét. Néhány másodpercen belül a fejéhez érintették a lelógó kábelek elektródáit. Mielőtt elvesztette az eszméletét, vakító fehér fényt látott.

Az 50-es években nem a beteg testsúlya vagy állapota alapján számolták ki a terápiában használt áramütés erősségét, mint manapság. Mindenkit ugyanolyan erős ütéssel kezeltek. Így a cingár tizenhét éves fiúba is ugyanannyi áramot vezettek, amennyit egy nehézsúlyú baltás gyilkos kapott volna. A testén átcikázó áram átrendezte a központi idegrendszer kapcsolatait, és kisebb rohamot idézett elő: bár ez kívülről rettenetes látvány, valójában nem okoz fájdalmat, mert a beteg öntudatlan. Mikor néhány perc múlva magához tért, Lou ijesztő, keserű ízt érzett a szájában, köpködni kellett, a szeme kivörösödött és könnyezett. Mintha egyik kedvenc szerzője, Edgar Allan Poe egy történetében lett volna: rémülten látta, hogy félhomályban, egy váróban fekszik, mellette szí-

gorú tekintetű ápolónő. „Nyugodjon meg – utasította a nő a remegő fiút. – Mi csak segíteni próbálunk. Hozzon valaki egy párnát, és ültessenék fel! Csak üljön nyugodtan.” Amikor már nem rángatózott, kivették a szájából a pecket, és Lou végre teljesen visszanyerte az eszméletét. A következő fél órában csak küszködött, és elszörnyedve ébredt rá, hogy semmire sem emlékszik. A szakértők az emlékezetvesztést a sokkterápia szerencsétlen mellékhatásának tekintették; emellett úgy vélték, hogy az agyban a kezelés miatt fellépő változások visszafordíthatók, maradandó károsodás pedig ritkán következett be. Reed később mégis úgy emlékezett vissza, hogy amikor elhagyta a kórházat, az járt a fejében, belőle is „vegetáló roncsot” csináltak.

„Az ember nem tud olvasni, mert a tizenhetedik oldalán máris előlről kell kezdenie. Vagy ha leteszi a könyvet egy fél órára, és aztán folytatni akarja, nem emlékszik, mit olvasott addig. És kezdheti előlről. Vagy megy kétsaroknyit, és nem tudja, hol van.” Egy olyan ember számára, aki (egyebek mellett) írónak készült, különösen rémisztő tény volt ez.

A sokkterápia utóhatásaként Lou olyan állapotba került, amit Ken Kesey így írt le a *Száll a kakukk fészkére* című könyvében: „az a ködös, zavarodott félkóma az álom zezzugos legszélén, szürke vidéken alvás-éledés-haladás közt.”* Réálmaiban újra és újra a kórház bánatos, tört fehér színei bukkantak fel. „Hogy aludjon el az ember / Mikor az éjben filmek várják / S engem örökre kikészítettek” – írta később egy versében. Félt elaludni, ami később egy életre szóló beidegződéssé vált nála.

Lou a nyolchetes kezelés ideje alatt folyton attól rettegett, hogy bár szülei csak az abnormalitást akarták „eltávolíttatni” a személyiségéből, de közben az egész embert tönkretették, örökre. A kiváló jazz-énekes, Billie Holiday júliusban bekövetkezett halála és Paul Anka világfájdalmas tinédzserszáma, a listavezető ›Lonely Boy‹ fülbemászó refrénje csak tovább mélyítette benne az eltávolodás, elveszettség érzését.

Lou szerint a sokkterápia minden együttérzést kitörölt belőle, világlátását pedig furcsán töredékké tette. „Szerintem mindenkinek több személyisége van” – mondta egyszer egy barátjának. Megmutatott neki egy kisebb jegyzetfüzetet is, amibe azt írta: „Lou 3 Lou 8-nak: helló!” „Felébred az ember reggel, és azt gondolja: na vajon ma melyikük jön elő? Aztán kiderül, melyikük, és az ember elzavarja. Negyed óra múlva

* *Bartos Tibor fordítása*

jön egy másik. Szóval, ha nincs körülöttem senki, akihez beszélhetnék, azt még mindig hallgathatom, ahogy ezek beszélgetnek a fejemben. Tudok beszélgetni magammal.”

A nyolcadik hét végén az orvosok erős nyugtatókra fogták Lou-t. „GYŰLÖLÖM A PSZICHIÁTEREKET! GYŰLÖLÖM A PSZICHIÁTEREKET! GYŰLÖLÖM A PSZICHIÁTEREKET!” – írta később egyik legjobb versében, a *People Must Have to Die for the Music* (Az embereknek meg kell halniuk a zenéért) címűben. Szíve mélyén úgy érezte, elárulták. Ha a szülei tényleg szeretik, nem adták volna jóváhagyásukat a sokkterápiához.

Lewis Alan Reed 1942. március 2-án született a brooklyni Beth El Kórházban. Édesapja, Sidney George Reed alacsony, fekete hajú ember volt, könyvelő; nevét Rabinowitzról változtatta Reedre. Édesanyja, a férjénél hét évvel fiatalabb Toby Futterman Reed (valaha szépségkirálynő) ekkor már háztartásbeliként élt. Eredetileg New York-iak voltak, de tíz évvel később kiköltöztették a családot a felső-középosztály által lakott Long Island-i Freeport városkába. Lewisből apró termetű, vékony, göndör fekete hajú, kicsit nyúlógú, érzékeny, ideges természetű kisgyerek lett. Addigra Toby, ez a mintaszerű zsidó anya, a szépségkirálynős személységét egy rendkívül kedves, udvarias és formális álarccá fejlesztette, amit Lou később kritizált is a *Standing on Ceremony* című dalban („az anyámnak írtam ezt a dalt” – mondta). Édesanyja arról álmodott, hogy a fia egy nap majd orvos vagy ügyvéd lesz.

Lewis gyerekkorának érzelmi hátterét egyfajta fojtogató szeretet jellemezte. „A nem-zsidók nem értik a zsidó szeretetet – írta Albert Goldman, Lewis egyik példaképének, Lenny Bruce-nak életrajzában. – Ők nem tudják elképzelni azt, hogy létezhet pozitív, gyengéd érzelm, amely telítődik negatív impulzusokkal, antagonisztikus érzelmekkel, amitől a két ember viszonya kívülről teljesen ambivalensnek tűnik. A zsidó szeretet persze kétségkívül *szeretet*; de akkora adag sajnálat van benne, olyan rengeteg lenézés, annyira megkeseríti a ki nem mondott rosszallás, elítélés, sőt, akár az undor, hogy akit ilyen szeretettel szeretnek, azt azzal az erővel akár gyűlölnék is. Kafka is épp az ilyen zsidó szeretet miatt érezte csótánynak magát...”

A család egyik barátja szerint Lou édesanyja tipikus zsidó anyaként viszonyult első gyermekéhez: egyszerűen túl sokat foglalkozott vele.

„A gyerek egyre csak követeli édesanyja figyelmét – részletezte, mit is jelent ez –, de sosem elég neki belőle, így hát sosem boldog, mert bár állandóan rá figyelnek, ehhez hozzászokik, és mindig többet akar. Lou anyja reggel nem ment munkába – mint a legtöbben ez idő tájt, ő is főállású anya volt. Főállásban figyelt a fiára. Egy irreális élethelyzetet teremtett neki, amit a későbbiekben lehetetlenség lett volna túlszárnyalni.”

Lewis ötéves volt, mikor megszületett Reedék második gyereke, Elizabeth (akit a családban csak Nyuszinak becéztek). Bár Lou imádta a kishúgát, annak érkezése egyben riasztó jelzés volt számára. Az anyja szeretete az érzelmi zsarolás alapzatán épített csapdává vált: először is, mivel az anya boldogsága a fia boldogságától függ, a fiú úgy érzi, *köteles* boldognak lennie; de másodszor, az anyai szeretet korlátlan, így lehetetlenség, hogy a fiú megfelelően viszonyozza – tehát állandó bűntudatot alakít ki benne. Mindennek tetejébe a kishúga születésével az anyja szeretete már nem egyes-egyedül feléje fordult, s ez a három tényező együtt tehetetlenné, dühössé és zavarodottá tette a fiút. Ez a csapda később úgy zárul be végleg, hogy anya és fia képtelen ezekről az érzésekről beszélni egymással, s a felszín alatt fortyogó keserű gyűlöletet a fiú mindaddig gondosan magában tartja, míg feleségében meg nem találja az „anyapótléket”. Akkor pedig mindez kirobban belőle.

Bár Goldman valójában Bruce-ról írt, szavai Reedre is tökéletesen illenek. „Az ilyen fiúk személyisége torzult lesz. Ahol gyűlölni kellene, ők szeretnek, ahol pedig szeretni, ott gyűlölnék. Olyan nőket vesznek maguk mellé, akik fájdalmat okoznak nekik, azokat pedig, akik csak egyszerűen szeretni próbálják őket, mély megvetéssel kezelik. Munkáik gyakran árulkodnak kivételes tehetségről; férfiként azonban meglepően tehetetlen jellemek.”

Reedék 1953-ban – egy évvel a rockzene születése előtt költöztek át brooklyni lakásukból a freeporti házba. Freeportban akkoriban alig harmincezen laktak: a város az Atlanti-óceán partján épült, a freeporti és a Középső-öböl közt, a hullámoktól pedig Long Beach vékony, tengerbe nyúló földnyelve védte. Freeportot, mely egy a több mint ezer Long Island-i településből, a középosztálybeli családok igényei szerint tervezték, és úgy is működött. Bár Manhattanból kocsival vagy vonattal háromnegyed óra alatt ide lehetett érní, akár több ezer kilométerre is lehetett volna Brooklyntól, ahonnan a Reed család érkezett. Gondozott parkjaival, strandjaival, művelődési központjaival és iskolái-

val Freeport maga volt a külvárosi utópia. A freeporti Village-ben, az Oakfield Avenue 35-ös szám alatti ház (az Oakfield és a Maxon sarkán) modern, egyemeletes épület volt. A legtöbb ház a környéken koloniális stílusban épült, de Lewis szülei egy olyat vettek meg, amelyet barátaik azokban az években csak a „tyúkól” néven emlegettek újmódi, szögletes formája miatt. Kívülről lehet, hogy furcsának, formátlannak tűnt, belülről viszont kényelmes volt és kiváló elrendezésű, az 50-es évek modern bútorzatával. Garázs is tartozott hozzá, és jókora kert vette körül, ahol a gyerekek játszhattak. A környék széles, csendes utcái különben is bármikor baseball- vagy focipályákká alakultak át, ha a helyi gyerekek nekiálltak játszani. Reedék szomszédságában nagyrészt középosztálybeli zsidók laktak. Az egyre tehetősebbé váló amerikai zsidókat ekkorra a nagyvárosi gettók gondolata már legalább annyira taszította, mint az Európából továbbra is nagy számban érkező bevándorlókat: a háború utáni időszak New Yorkjában meggazdagodott zsidó családok közül sokan hasonló kertvárosokba költöztek ki, hogy a gettónak még leghalványabb árnyékát is elhessegesseék a fejük fölé, és hogy az így megszerzett középosztálybeli életük révén végre beilleszkedjenek, végleg amerikaivá válhassanak. A New Yorkból Long Islandre költözők tömege tehát olyan kertvárosi középosztályt teremtett itt, amelynek körében a pénz egyet jelentett a stabilitással, a vagyon pedig a társadalmi ranggal és hatalommal.

Miután elvégezte a Carolyn G. Atkinson elemi iskolát, majd egy másik helyi iskolában a felső tagozatot is, 1956 őszén Lewis és barátai a Freeporti Gimnázium tanulói lettek (ennek helyén ma egy másik, bunkerszerű iskolaépület található). A Pine és a South Grove sarkán álló tekintélyes kőépület, faragott homlokzatával, hatalmas füves terével a középkori brit bentlakásos gimnáziumokra (az Etonra vagy a Rugbyre) emlékeztetett. Az Oakfield–Maxon saroktól tíz perc alatt átsétált az ember a Village fasoros utcáin, majd a forgalmas Sunrise úton átkelve már ott is volt az iskolánál. „Tanulmányaimat még a Brooklyni Állami Iskolában kezdtem – mondta egyszer Lou – és azóta is utálok az oktatás és az autoritás minden formáját.”

Csupa olyan gyerek közt forgolódott, akik hasonló társadalmi és anyagi háttérrel rendelkeztek, mint ő. Legjobb barátja, Allen Hyman gyakori vendég volt náluk, hiszen csak egy sarokra lakott tőlük. „Reedék tipikus 50-es évekbeli modern stílusban rendezték be a házuk nappali- és dolgo-

zósobáját, és én is úgy éreztem, hogy Lou a hatodik osztálytól felfelé egyértelműen a kertvárosi középosztályra jellemző neveltetést kapott.”

Freeport környéke egyébként híres humoristáiról és sajátos humorérzékéről. A 20-as években a várost kagylóhalászok és aktív Ku Klux Klán-tagok lakták, a közeli Lindenhurstban pedig erős német közösség élt. A 30-as, 40-es években ide települt a keleti parti szórakoztatóipar egy része is, köztük számos cirkuszi mutatványos. Ezek a cirkuszosok nem csak fura életmódjukat, érzelgős-giccses látásmódjukat hozták magukkal: eredetileg az ő szolgálóiként jöttek ide az első feketék is. Reedék érkezésének idejére ezek a komédiások már nekiláttak a város zenei hagyományainak átformálásának. A szomszédjukban élt Leo Carillo, a népszerű tévésorozatot, a *Cisco-i gyerek* Panchója; Xavier Cugat fő-marimbása, és a *Lassie* című tévésorozatból June Lockhart. A gujlandiek (a Long Island-iek) azonban nem forognak úgy a hírességek, ünnepektől sztárok után, mint a manhattaniek.

Egyik iskolatársa, John Shebar úgy emlékszik Lou-ra ezekből az idők-ből, mint akinek már igen korán kifejlődött szatirikus vénája. Remekül parodizálta a tanárokat, és kiváló érzéssel tudott előadni bármilyen vicces jelenetet, ami az iskolában történt.

A zsidó humornak többnyire játékos az éle, hisz célja az, hogy áldozatát Isten színe előtt szerénységre intse. Tartózkodó jelleme dacára Sidney Reedben bőségesen volt ebből a humorból, s ezt fiának tovább is adta. Lewis már gyerekkorában kitanulta a zsidó humor csínját-bínját, amelynek elsődleges ismérve volt, hogy sosem nevetünk egy viccen, úgy, hogy nem vagyunk tisztában azzal, hogy az valójában abból a szomorúságból táplálkozik, amit azért érzünk, mert tudjuk: az élet velejárója az emberi gonoszság. A család egy barátja így emlékezett vissza Lou-éknál tett látogatásaira: „Lou édesapjának rettentő jó, de száraz humora volt. De jól kiegészítették egymást Lou-val. A zsidó humor fő jellemzője egymás verbális zaklatása. A zsidó bók olyan, mint egy visszakezes arculcsapás, mindig van benne valami gúny. Mert hogy Isten előtt nem is vagy ám olyan okos. Egyedül Isten tökéletes, te pedig bármilyen remek egy ember is vagy, jusson csak eszedbe, hogy ennek nem szabad a fejedbe szállnia. Ezt a fajta humort az ember vagy magára veszi (ahogy szerintem Lou is tette), vagy nem.”

Lou gyerekkorában Sidney Reed humorérzéke sokszor furcsa hatást váltott ki a családjából. Egy-egy jól célzott megjegyzése nyomán fia gya-

korta megalázva, felesége pedig egyenesen ostobának érezte magát. A helyett, hogy neheztelt volna, Toby csodálta férje éles esztét; Lou viszont nem volt ilyen megértő. Egy családi barát szerint Lou édesanyja saját magát is butának tartotta, bár barátaiak szerint korántsem volt az. „Lou pedig úgy érezte, anyja épp azért buta, mert az apját olyan nagyon okosnak gondolta. Talán féltékenység volt az egész: a gyerek arra vágyott, hogy az anyja csak rá figyeljen.” A család egy másik barátja szerint, mindazonáltal, hogy Sidney folyton humorizált, harmonikus kapcsolatban élt Tobyval, aki nagyon szerette őt. Ettől pedig csak nőtt az önző, birtokolni vágyó és gyakran féltékeny Lewis dühe. „Emlékeim szerint az édesapja mindig megneveztette az édesanyját. Az anyja imádja a férjét, és szerintem sajnálatos, hogy Lou nem olyannak látja őt, amilyen valójában.”

Lou egy másik iskolatársa úgy emlékszik, Toby Reed szinte megfojtotta a fiát figyelmével, gondoskodásával „Tipikus óvó-féltő zsidó anyuka volt, és azt szerette volna elérni bármi áron, hogy a fia szerezzon jobb jegyeket, és orvos legyen belőle.” Ez persze a családcentrikus 50-es években, a főállású anyák körében egyáltalán nem volt szokatlan eset. Allen Hymannek például sosem szúrta a szemét. „Lou édesanyját mindig nagyon kedvesnek tartottam – mesélte. – Velem mindig nagyon rendes volt. Szerintem nem volt „sok” az anyja, csak Lou érezte így. A szülei rám mindig nagyon rendes emberek benyomását tették; de ő valószínűleg egészen másmilyennek látta őket, mint amilyenek voltak. A szülei is ismerték őket. Nagyon lelkiismeretes szülők voltak. Az édesanyja kivételesen kedves asszony: akármikor mentünk át hozzájuk, mindig étellel-itallal kínált minket. De az édesapja is nagyon barátságos volt, aki egyébként könyvelő volt. Lewisban viszont mindig ott mocorgott a lázadó, és gondolom, taszította őt családjuk pedáns középosztálybelisége. Ezzel együtt, iskoláskorunkban úgy láttam, Lou elég közeli kapcsolatban állt velük. A szülei sok mindent elviseltek tőle, és mindig is támogatták. Én úgy vettem észre, hogy viccei ellenére Mr. Reed igazából egy szégyellős, magának való ember. Nem ő volt Mr. Magabiztosság, na. Voltak olyan szülők, akikkel, ha elmentünk valahová, mindenki remekül érezte magát: meghívtak vacsorára, közben társalogtunk, viccelődtünk, jól szórakoztunk. Viszont ha Sidney Reeddel mentünk el étterembe, akkor az ember maga fizetett, és egy gyereknek ez szokatlan volt. Kihozták a számlát, ő meg odafordult hozzám: akkor ebből a te részed... – és ez furcsa volt. De hát végül is érthető, mégiscsak könyvelő.”

Lou magának való édesapja mellett édesanyjába jóval több energia szorult, és személyisége is színesebb benyomást keltett. Vonzó nő volt, a haját rövidre vágatta, és remek alakját mindig kifogástalan ruhákba bújtatta. „A férfi egész életében izléstelennek érezte a párosodás gondolatát” – írta Lou első publikált novellája kezdő mondatában. A cím nélküli, egyoldalas alkotás Luis Reed aláírással jelent meg 1962-ben, a *Magányos Nő* folyóiratban, melyet ő szerkesztett a Syracuse Egyetemen. Az írás érintette a diszfunkcionális család témájának összes elemét, aminek taglalása később egész életművében tetten érhető majd.

Lou a szexhez egyszerre viszonyult amolyan Don Quijote-i illetve démonikus módon. Később vagy szeretői lábához törleszkedett, vagy fondorlatosan kieszelt úton-módon nyomorította meg a lelküket. Szülei tudták a legjobban, milyen az, amikor Lou kínozza a hozzá közel állókat, de leginkább rajtuk élte ki dühét. Lou szemében az amúgy az 50-es években megszokott, „jószándékúan domináns” apa egy könnyörtelen zsarnokká nőtt, és úgy látta, anyja pedig ennek az elnyomásnak áldozata, pedig egyáltalán nem is volt az. Barátait, közelebbi-távolabbi családtagjait megdöbentette, amit novelláiban, dalaiban a családon belüli erőszakról, vérfertőzésről írt: mi sem állt távolabb a valóságtól, állították egybehangzóan. Az említett novellájában például azt mondja az édesanyával: „a papa tegnap este bántotta a mamát”, és az írás tetőpontját képező jelenetben az anya végül elcsábítja „a mama kis lovagját”. A *How Do You Speak to an Angel* című dalban arról énekel, mekkora átok a „házasárány anyja, a gyenge, kényszerűn vigyorgó apa, a fiú szerelme és a vérfertőzés”. Az igazság azonban az, hogy Sidney és Toby Reed még húsz év házasság után is imádták egymást, és élvezték a másik társaságát. Ami pedig az erőszakot illeti: Sidney Reedet legfeljebb az hozta ki a sodrából, ahogyan fia viselkedett az anyjával. Ezek az Ödipuszkomplexusszerű fantáziajátékok mélyen gyökerező belső konfliktusokról árulkodtak és a „szeretve gyűlölt” családi történetekre reagáltak.

A harmincas éveiben Lou jó pár dalt írt a családjáról. Az egyikben kimondta, hogy eredetileg olyan akart lenni, mint „az örege”, de aztán megundorodott a zsarnokoskodásától, és mikor az apja megverte az anyját, olyan düh öntötte el, hogy lélegezni alig bírt tőle. A dal csúcspontján lévő jelenetben az apa arra biztatja a fiát, viselkedjen férfi módjára. Aztán egy másik dalból kiderült, hogy nem sokkal később, már egyáltalán nem akart olyan lenni, mint „az örege”.